

VÌ SAO NI MIỄN ĐIỆN KHÔNG ĐƯỢC CUNG KÍNH NHƯ TĂNG?

By **EI CHERRY AUNG**
Hạnh Từ dịch

Sinh ra và lớn lên trong gia đình theo truyền thống Phật giáo, tôi được nuôi dưỡng để trở thành một nữ Phật tử Miến Điện điển hình. Dưới sự dạy bảo của bà tôi, điều đó đã in sâu vào tâm trí của tôi rằng chúng tôi phải lễ bái và tôn kính Chư Tăng trong mọi trường hợp. Ví dụ như bà tôi dạy rằng không bao giờ được ngồi ngang hàng với chư Tăng, mà chỉ được ngồi ở dưới chân của các Thầy. Trong những năm tháng còn thơ ấu, bà tôi chưa bao giờ nói điều gì về cách thức ứng xử đối với một người nữ đã trở thành tu sĩ Phật giáo.

Phong tục tập quán ở Miến Điện là thực hiện việc cúng dường ở các tu viện trong các sự kiện tôn giáo hằng năm và dâng cúng cho các nhà sư đi khất thực trên đường phố. Tôi thường thấy bà tôi dâng cơm và cà ri cho chư Tăng vào mỗi buổi sáng trước khi mọi người bắt đầu ăn sáng, và tôi được dạy rằng tôi nên thường xuyên cúng dường thực phẩm cho các vị sư trước tiên. Nhưng khi các vị Ni đến để khất thực thì được bà tôi đáp rằng: "Xin lỗi, không có thức ăn cúng dường." Thỉnh thoảng có vị Ni chỉ được cúng một muống cơm hoặc một Kyat (tiền Miến Điện) - trong khi đó giá vé xe buýt cho một chuyến dạo phố ngắn là 50 Kyats.

Do vậy, tôi đã sớm nhận thức rằng Chư Ni không được cung kính như Chư Tăng. Sau này, tôi hiểu được đó là do quan niệm bảo thủ của phụ nữ ở xã hội Miến Điện và trong đời sống tôn giáo.

Khi tôi còn nhỏ, một người cô của tôi đã quyết định đi tu. Tôi thầm nghĩ rằng thật là trở ngại cho một người nữ trở thành một vị xuất gia và cạo đầu. Đây là điều thông thường ở Miến Điện đối với những đứa trẻ được cạo đầu nhiều lần vì những người mẹ tin rằng việc làm này sẽ đem lại mái tóc của chúng dày và đẹp. Tôi luôn luôn ghét cạo đầu - nó chỉ xảy ra với tôi ba lần nhưng mỗi lần như vậy tôi đều khóc nức nở.

Tuy nhiên, trong những năm gần đây, khi tôi đã trưởng thành và chín chắn hơn, một suy nghĩ mới đã đi vào trong đầu tôi: Tại sao khi còn là nữ tín đồ tôi lại có cảm giác hổ thẹn khi cạo đầu để trở thành Ni cô?

Vì thế, đầu năm nay tôi đã quyết định rằng tôi muốn vượt qua mọi lo âu trước đây của tôi để trở thành một nữ tu trong 10 ngày trong lễ hội nước "Thingyan" (Tết Miến Điện) vào tháng Tư. Những gì mà tôi cảm nhận suốt thời gian tu tập ở đó là các vị tu nữ không chỉ thiếu đi sự tôn kính vì những tư tưởng tiêu cực và bảo thủ đang thống trị, mà còn không được sự ủng hộ của cộng đồng.

Tôi đã đến Ni Viện Shwe Min Wun nằm trên con đường Yangon's Dhammazedì để thọ lãnh giới pháp. Tôi bị sốc vì điều kiện sinh hoạt của 10 vị Tu nữ nghèo nàn ở Ni viện nhỏ bé ấy. Ngôi nhà bằng ván vừa nhỏ vừa chật hẹp; không có thiết bị hiện đại và chỉ có một máy quạt, hai bể nước, một ấm nước và những tấm chiếu tre.

Chẳng bao lâu sau khi thọ giới, tôi đi đến Tu Viện Tit Wine, một trung tâm tôn giáo nổi tiếng ở thành phố nhỏ Okkalapa phía nam Yangon để tham dự một khóa thiền ngắn hạn. Ở đây, tôi thấy rõ sự khác biệt như thế nào về điều kiện sinh hoạt của Chư Tăng khi so sánh với Chư Ni.

Tu Viện rất to lớn và đẹp đẽ. Tòa nhà 5 tầng này được lắp đặt bằng những thiết bị hiện đại, bao gồm các máy lạnh, quạt điện, máy nước lạnh, máy phát điện. Trong khi, Chư Ni ở Shwe Min Wun phải múc nước để uống, Chư Tăng ở Tit Wine uống nước thì chỉ cần ấn nút hệ thống máy nước lạnh.

Nếu quan sát kỹ lưỡng thì sẽ không nói hết sự khác biệt giữa các thiết bị ở các Ni Viện và Tu Viện; một khoảng cách quá lớn về điều kiện sinh hoạt giữa chúng.

Các Tu Viện thì có rất nhiều tín đồ cúng dường để tạo công đức, nhưng các Ni cô đến trước nhà gia chủ cầu sự cúng dường cho Ni Viện thường phải trở về mà không nhận được thứ gì. Ngay cả ở Yangon, thành phố lớn nhất của Miến Điện, chỉ có một vài tín đồ cúng dường cho các Ni viện, vì vậy chúng tôi có thể tưởng tượng như thế nào Chư Ni ở các khu vực nông thôn đang phải sống rất chật vật.

Những quan niệm tiêu cực của phụ nữ và Tu Nữ có thể được tìm thấy một cách buồn bã trong các hoạt động Phật giáo Miến Điện từ nhiều thế kỷ nay. Nữ Giới và Tu Nữ hiếm khi được thăm viếng những

nơi Thánh tích Phật giáo như nam giới. Các Tu Nữ không được phép thuyết giảng ở những sự kiện quan trọng mà chỉ có Chư Tăng mới có quyền.

Chúng tôi được dạy phải đứng sang một bên khi Chư Tăng đi ngang qua vì sợ nghiệp xấu sẽ che đi cái bóng của họ; nhưng có ít sự quan tâm khi Tu nữ đi ngang qua. Mọi người sẽ nhường chỗ trên xe buýt cho Chư Tăng nhưng lại rất hiếm khi nhường cho Chư Ni.

Tazar Thiri, một vị Ni thâm niên ở Yangon kể cho tôi biết rằng "Tôi đã gặp những người nam giới và những người nữ giới chỉ nhìn vào tôi như một tín nữ."

Là một người phụ nữ Miến Điện và là một vị Ni Tu Đoàn kỳ, thật vô cùng thất vọng khi nhìn thấy các Tu Nữ bị đối xử giống như họ không có được sự kính trọng hơn những cư sĩ bình thường, và nhìn thấy họ đấu tranh cho nhân phẩm của họ chỉ vì giới tính của họ.

Tôi thiết nghĩ rằng xã hội của chúng tôi đã nhìn nhận một cách sai lạc rằng các Tu Nữ không xứng đáng nhận được sự tôn kính và ủng hộ như Chư Tăng chỉ vì họ là Phụ Nữ. Trên thực tế, cả Tăng và Ni đều sống đúng với lời dạy của Đức Phật và xứng đáng được tôn kính bình đẳng như nhau.

Hạnh Từ chuyển ngữ

Bản tiếng Anh:

Why are Myanmar nuns not granted the same respect as monks?

By Ei Cherry Aung

Born of Buddhist parents and raised in a Buddhist environment, I grew up as a typical Myanmar Buddhist girl. Under the care of my grandmother, it was hammered into my brain that we should worship and pay the utmost respect to Buddhist monks in all circumstances. My grandmother instructed me, for example, to never sit on the same level as monks, but place myself at their feet. Yet in all the years of my childhood she never said a word about how to behave in front of Buddhist women who had become nuns.

It's customary in Myanmar to make donations at monasteries during annual religious events and to donate to monks begging for alms on the street. I used to see my grandmother give rice and curries to monks every morning, before anyone had a chance to eat, and I learned that I should always offer food to the monks first. But when nuns came asking for alms she usually replied: "Sorry, please no offerings." Only occasionally a nun would receive a spoonful of rice or a one-kyat note - this was at a time when the bus fare for a short trip cost around 50 kyats.

Thus, I learned early on that nuns do not deserve the same respect as monks. Later, I came to understand this is due to persistent conservative views of women in Myanmar society and in religious practice.

When I was a child, an aunt decided to become a nun for life. I remember thinking that it was embarrassing for a woman to become a nun and shave her head. It is common in Myanmar for children to have their heads shaved from time to time as mothers believe this will give them thick, beautiful hair. I always disliked having my head shaved - it happened to me only three times, and I would cry my eyes out every time.

But in recent years as I've grown older, and perhaps more mature, a new thought entered my head. I began to ask myself: Why, as a Buddhist woman, should I feel ashamed to shave my head when I become a nun?

So, earlier this year I decided that I wanted to overcome my old anxieties and became a nun for 10 days during the *Thingyan* water festival in April. What I found during this experience is that nuns suffer not only a lack of respect due to negative, patriarchal views that still hold sway, but also a lack of public support.

I went to Shwe Min Wun Nunnery on Yangon's Dhammazedì Road to be ordained. The living conditions of the 10 poor nuns in the tiny nunnery shocked me. The one-storey wooden building was small and cramped; there was no modern furniture and it had only one fan, two water tanks, a drinking water pot and bamboo sleeping mats.

Soon after the ordination I went to Tit Wine Monastery, a well-known religious centre in Yangon's South Okkalapa Township, for a short meditation course. There I realized how different the living conditions are for monks when compared to nuns.

The monastery was a grand, five-storey building installed with modern electrical items, such as air-conditioners, electric fans, and water coolers, as well as a generator in case of power cuts. The nuns at Shwe Min Wun have to scoop up every drink of water they need, the monks at Tit Wine got a refreshing drink of cooled water at the press of a button.

Upon closer inspection there is no end to the differences between the facilities at nunneries and monasteries; the gap in living conditions is huge.

Monasteries can count on numerous generous donors looking to earn merit through donations, but nuns arriving in front of a house to ask for donations for their nunnery usually leave empty-handed. Even in Yangon, Myanmar's biggest city, there are only a few donors for nunneries, so we can imagine how nuns in rural areas are struggling to get by.

Negative views of women and nuns can sadly be found in some of the centuries-old Buddhist practices in Myanmar. Women and nuns can often not visit the holiest parts of religious monuments like men can. Nuns are not allowed to give sermons at important events, only monks can.

We are taught to step aside when monks are passing by because it would be bad karma to even stand on their shadow, yet little regard is paid to a passing nun. People will give up their seats on buses for monks, but rarely for nuns.

Tazar Thiri, a life-long nun living in Yangon, told me, "I've met men and women who would refer to me as a lay person."

As a Myanmar woman and a temporary nun, it is has been very disappointing to see nuns being treated like they deserve no more respect than ordinary lay people, and to see them struggle to live with dignity just because of their gender.

I believe our society has wrongly presumed that nuns do not deserve the same respect and support as monks just because they are women. In fact, both monks and nuns are living strictly in accordance with the instructions of Lord Buddha and deserve an equal amount of respect.